საქართველო

საქართველოს ეროვნულ-დემოკრატიული პარტიის მთავარი კომიტეტის ორგანო.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

რედაქცია და კონტორა:
თბილისი, რუსთაველის პროსპექტი № 11 რედაქცია და კანტორა ღიაა ყოველ დღე დილის 9 ს., ნაშუადღევის 2 და ნახ. საათამდის.
ტელეფ. № 15—73.
ვ სამართი დეპეშებისთვის: თბილისი „საქართველო“ ფოსტის ყუთი № 76

განცხადებანი:
განცხადება მიიღება ნაშუადღის 1-ლ საათამდის. სტრიქონი პეტიტი პირველ გვერდზე 10 მ. მე-4 გვერდზე—8 მ.
სამგლოვიარო განცხადებანი 30 სტრიქონი—350 მ. 1-ლი საათის შემდეგ 200 მეთით მეტი.

ხელის მოწერა:
გაზეთი „საქართველო“ ქალაქსა და ქალაქს გარეთ ღირს თვეში—300 მან. ცალკე №—10 მ.

წელიწადი მეექვსე. ოთხშაბათი, ენკენისთვის 29. 1920 წ. № 108 ფასი 10 მანეთი

ეროვნულ-დემოკრატიული
×× პარტიის მთავარი კომიტეტი ××

პოთავსებულია კვლავ ძველ ბინაზე დაშფუძნებელი კრების ქუჩა № 5. ქარვასლა.

მდივნის ნახვა შეიძლება დილის 8—12 და ნახ., საღამოს 7—9 საათამდე.

სექტემბრის გო
ლო რიცხვებში
თეატრსა და სილნაღში
გაიმართება
ცისფერი ყანწების
საღამო

სიტყვებსა და ლექსებს იტყვიან:
გრიგოლ რობაქიძე
ტიციან ტაბიძე
პაოლო იაშვილი
გ. ლეონიძე.

სახალხო სახლი

დღეს, 29 ენკენისთვეს, სახალხო სახლში ქართულ წარმოდგენების მმართველ წრის მიერ წარმოდგენილი იქნება

ყაჩაღები

დრამა 5 მოქ. შილლერისა.

დასაწყისი 8 საათზედ. 1—1

მე-2 სახელმწიფო თეატრი
(ყოფილი არტისტიული, რუსთაველის პროსპ. № 21)

დანიშნულია ხელახალი საჯარო შეჯიბრება ამ თეატრის ბუფეტების იჯარით გასაცემად, რადგანაც პირველი შეჯიბრება არ შესდგა.

შეჯიბრებაში მონაწილეობის მსურველებმა უნდა წარმოადგინონ წინასწარ 70.000 მანეთი გედ. პირობების გაცნობა თეატრის კონტორაში ყოველ დღე დილის 10 -12 საათამდე. 2—47—1

თბილისის ქალაქის გამგეობა

ამით აცხადებს მცხოვრებთა საყურადღებოთ, რომ გამგეობის აგენტები, რომელთაც დავალებული აქვთ ბინების გამოკვლევა—დათვალიერება, თვითეულ კერძო შემთხვევაში, აღჭურვილი იქნებიან გამგეობის წევრის მიერ ხელმოწერილი ორდერით დასახელებული სახლის ანუ ბინის გასინჯვის შესახებ.

ქალაქის გამგეობა.

პერმანენტული რევოლუცია.

სხვისი საკუთრების ჩამორთმევა—ეს რევოლიუციის წესი—უფლებრივ ნორმად დაედო საქართველოს სამოქალაქო ცხოვრებას და იგი მოქმედობს, როგორც ჩვეულებრივი კანონი; ასე რომ საქართველოში, ამ მხრივ, მუდმივი რევოლიუცია დგას. ამ წესის დაკანონება მოხდა 1919 წლის 11 ივლისს, როდესაც დამფუძნებელმა კრებამ მიიღო კანონი უძრავი ქონებათა იძულებითი ჩამორთმევისა. პრინციპს რომ თავი დავანებოთ, ეს კანონი დაუმუშავებელია, როგორც კანონი. არ არის მოხაზული მისი ფარგლები, არ არის ჩამოყალიბებული მისი გამოყენების პირობებიც. ასეთი კანონები ყოველთვის თვითნებობის, უკანონობის წყაროდ ხდებიან. უფლების სუბიექტებს, ამ აღნიშნული კანონით, შეუძლიანთ მეტად ფართეთ და პოროტად გამოიყენოს მისი სიტყვა და ამავე დროს კანონიერების ფარგლებში კი დარჩნენ! ჩვენ არა ერთი და ორი წერილი უძღვენით ამ კანონის ნაკლს და მისი გადასინჯვა მოვითხოვეთ. მაგრამ ჩვენში გასავალი არ აქვს არც ლოღიკის ნორმებს, არც არგუმენტებისა და ფაქტების მეტყველებას. სამართალს და მოქმედების კანონიერებას ჩვენში ადგენს „ძალთა განწყობილება“, „ამართულ თითები“.

სამაგიეროთ ეს კანონი კარგათ ემსახურება იმ ფარულ მიზანს, რომელიც მას დაუსახეს მისმა ავტორებმა. თვითმოქმედების და შემოქმედების უნარ მოკლებულმა თვითმართველობებმა ამ კანონით საარსებო წყარო გაიჩინეს: ზოგან სხვის წარმოებაში იძულებით და მუქარით წილი დაიდვეს, ზოგან ეს წარმოება სულ ჩამოართვეს, ზოგან კიდევ მთელი ქალაქის მესამედზე მეტი ნაწილი დაისაკუთრეს. ამისთვის ბევრი არაფერია საჭირო: სამაზრო ერობის ყრილობისა და ქალაქის საბჭოს უბრალო რეზოლიუცია! მოტივი კიდევ უფრო მარტივია: „ჩემი მინდა—შენ გაქვს“ უნდა მოხდეს გადაჯგუფება ქონებისა. რა უყოთ რომ, ვისაც „უნდა“, იმას არაფერი შეუქმნია და ვისაც აქვს იმას რომ ეკარგება მთელი სიცოცხლის განმავლობაში შეძენილი ქონება და თვის ცოლშვილით ქუჩაში რჩება, ძალმომრეობის უმწეო მსხვერპლი! სხვისი ქონების შოვნის იმედით, ერთბა თხზავს ფონტასტიურ გეგმას და შორეული კომფორტის მოწყობის ზმანებაში, დღეს სპობს და ანადგურებს უდანაშაულო მოქალაქეს. არის ერობა, კონკრეტიული მაგალითი გვაქვს სახეში, რომელიც მოხელეების ჯამაგირს ვერ აუდის, რომელსაც, უკაცრაული პასუხია, „ფეხის ადგილიც“ ვერ აუგია და იმავე დროს თხზავს სახალხო სახლისა, საავადმყოფოსი, სანატორიუმისა, ქალაქის ბაღისა თეატრისა და სხვა ამგვარ სასურველი დაწესებულებების გეგმებს და რომელიც კონკურს აცხადებს, რომ ხუროთმოძღვრების უკეთესი, უკეთესი ნიმუში აირჩიოს... ამგვარ მოტივებს წინ აბა ვისი საკუთრება დაუდგება და ერობის ხელში გადადიან, სასაცილო სასყიდლით, რომელიც უფრო პატრონის შეურაცყოფისათვის არის შემოღებული, მოქალაქეთა ქეზოებზე სახლები, მაღაზიები, ფარდულები და სხვა... ბოლოს ირკვევა, რომ ერობა ვერაფერს ვერ აშენებს, იგი ვერ ახერხებს მაზანში ამოღებული მაღაზიების დანგრევას და მათ ადგილზე დიდი სახალხო სახლის აშენებას. მერე ერობა ამ მაღაზიებს გააქირავებს და შემოსავალს ჯიბეში იდებს. პატრონმა კი, რომელმაც იგი გააშენა, შიდ საქონელი დასდო, ივაჭრა და ქალაქი შექმნა, ამ პატრონმა კი გუდა ნაბადი უნდა აიკიდოს და ეძახოს „ნავთ საყუდარი“!...

ესაა ეკონომიური პოლიტიკა ჩვენი თვითმართველობის, მოწონებული მთავრობის მიერ და მიღებულ დამფუძნებელი კრების მიერ!...

კარგი ამშენებლობაა!

ერთი ღირსება ჰქონდა ამ კანონს: არ იყო საბელდადებით ნახსენები, რომ თემსაც ჰქონდა უფლება ესარგებლა ამ კანონით: ამიტომაც, თუმცა ჭამის მადა თემს მაზრის ერობაზე ნაკლები არ ჰქონდა, მაგრამ მადის დამაკმაყოფილებელი იარაღი აკლდა. თემი თვისას მაინც არ იშლიდა: გამოჰქონდა რეკვიზიციის დადგენილებანი, მაგრამ მისი შეუმდგომლობა მთავრობის დასტურს ასე ადვილად არ ღებულობდა... მაინც მრავალი გაუგებრობა წარმოშვეს თემების პრეტენზიებმა. ბოლოს იუსტიციის მინისტრმა სენატს მიანდო თემის კომპეტენციის გამორკვევა 11 ივლისის კანონის მიხედვით. მომხსენებლად იყო სენატორი ბ-ნი გრ. გველესიანი. სენატმა ივლისის 13-ს უარყოფითად გადაჭრაეს საკითხი, მაგრამ დამატებით განმარტებაში მან თემს უჩვენა მიზნის მისაღწევი გზა: ამისათვის თემმა უნდა შუადგომლობა აღძრას სამაზრო ერობის წინაშე, რომ ამ უკანასკნელმა მოიხმაროს თვისი უფლება უძრავ ქონების ჩამორთმევისა თემის საჭიროებისთვის...

ამრიგათ თემმა იგდო იარაღი თვის მადის დაკმაყოფილებისათვის! მაზრის ერობა თემის ერობის გაგრძელებაა პსიხოლოგიურად. თემის საჭიროებას იკითხავთ, რამდენიც გნებავთ: სათემო საავადმყოფო, სათემო სანატორიუმი, სათემო ბიბლიოთეკა, სახალხო სახლი, თეატრი, საჯინიბე თემის მილიციონერებისათვის და კიდევ ყველაფერი იხ, რაც ოემის მოღვაწეთა ფანტაზიას მოსანდება... თქვენ ნახავთ, სენატის ამ განმარტების შემდეგ, რა გახურებული ჩამორთმევა გაჩაღდეს. პერმანენტული რევოლუცია უფრო გაღრმავდა და გაგანიერდა...

ამ შემთხვევაში სენატის წყალობითა...

მომარაგების სამინისტროში

3.

ერაძეს კონტროლი არ უყვარს.

კონტროლი არ უყვარსთ არც უწყებს ცენტრალურ დაწესებულებებს და არც მის რწმუნებულებს პროვინციაში. ეგრამ როდესაც დაიძლევა ერთისა და მეორის წინააღმდეგობის უნარი და კონტროლი მათ საქმეში შეიჭრება, ყოველგან აღმოჩნდება, გარდა უთავბოლობისა, ბიუროკრატიზმი და ანგარიშის უწონობა. ასე მაგალითად, ბათომის რწმუნებულს კ ხელაძეს არ აღმოაჩნდა 540 ფუთი „მანიკურა“, რომელიც, კახელათს ვერსიით, თურმე ისე გაუფუჭებულა, რომ გადაუყრიათ, ხოლო, რევიზიის ცნობით, თურმე განზე გაუდებულა!..

გორის რწმუნებულს გრ. შანშიაშვილს არ აღმოაჩნდა 412 ფუთი ბრინჯი, დაკლდა ნაღდ ფულად 59.580 მანეთი და ქაზედ ბევრად მეტი ღირებული საქონელი, რომელიც მას გაცვლა გამოცვლის სწარმოებლად სამინისტროსაგან ჰქონდა მიღებული. სამეგრელოთ ბათომის რწმუნებულს კახელაძეს კასაში 204.000 მან. მეტი აღმოაჩნდა.

ზოგს—მეტი, ზოგს—ნაკლები, ზოგს—სულ არა და ყოველგან უთავბოლობა, უწესრიგობა და მდგომარეობა მომარაგების სამინისტროს ადგილობრივი ორგანოებისა!

მაგრამ რა გასაკვირია, მომარაგების პროვინციის ორგანოები კონტროლს გაურბოდენ, და როდესაც მის ანგარიშს წამოაყენებდნენ, მაშინ ასე შერცხვენილი გამოდიოდენ, როდესაც თვით მინისტრი და სამინისტროს ცენტრალური უწყება ებრძვის კონტროლს და თვალის დასანახავად არ უნდა იგი! კონტროლმა მართო მომარაგების სამინისტროს, დაარსებიდან ერთი თვის შემდეგ, 3 დეკემბერს 1919 წელს, ეცნობებია, თუ რა წესით ახდენდა თავის წინამოადგილის, საქართველოს მომარაგების მთავარი სამმართველოს საქმეთა ლიკვიდაციას, როგორ ფარჩობდა იგი თვითონ მომარაგების მოწყობას და რა და რა ადგილას ჰქონდა ან ეჭვებოდა გამართული საწყობები, მომარაგების სამინისტრო მხოლოდ 27 იანვარს 1920 წელს გასცემს პასუხს, მაგრამ საწყობების შესახებ არაფერს იტყვის. მაშინ კონტროლი 9 თებერვლის თარიღით ხელ-ახლავ მოითხოვს ამ ცნობებს და ამავე დროს აღძრავს საკითხს, რომ მომარაგების სამინისტროს მოქმედება დაქვემდებარებოდა კონტროლის წინასწარსა და ფაქტიურ რევიზიას. აქ იწყება მომარაგების მიუკარებელი ხასიათი და წინააღმდეგობის სიჯიუტე.

კონტროლის 27 იანვრის თარიღით დაყენებულ საკითხზე შესახებ საწყობებისა მომარაგების სამინისტროს მხოლოდ პირველ. იძლევა საჭირო ცნობებს, რაც შეეხება მის მოქმედებათა და კონტროლისადმი დაქვემდებარებას, ამაზედ მომარაგების სამინისტრო უპასუხებს 18 თებერვალსა და 2 1 მარტს; ეს პასუხი არ არის კეთილ განწყობილი. სამინისტრო აღნიშნავს, რომ რევიზიის წესდება მის მოქმედებას ვერ მიჰდგება, ვინაიდან მისი საქმე ცოცხალი საქმეა და ფორმალობა მას ხელს შეუშლიდა! ეს აშკარა უარის თქმაა და ამავე დროს არ დამორჩილება და არცნობა იმ სახის კონტროლისა და რევიზიის იმ წესებისა, რომელიც დამტკიცებულია დამფუძნებელი კრების მიერ და ყველასათვის სავალდებულო მთელს საქართველოში. ამ ავე დროს სამინისტრო თავის პასუხში ამბობდა რომ ანგარიშის მიცემა (отчетность) უნდა ხდებოდეს მხოლოდ წესიერი ანგარიშის მიხედვით და ისიც უდოკუმენტებოთო მომარაგების სამინისტრომ მოისურვა ამ რიგათ სრული თავისუფლება და ფაქტიურად სრული უკონტროლობა!

სამინისტრომ ხელში ჩაიგდო მთელი რესპუბლიკის სავალიუტო საქონელი, მილიარდების ღირებულება, მთელი საგარეო ვაჭრობა, იგი ხშირად ერთ დღეში რამოდენიმე ათეულ მილიონს გადატრიალებს და რესპუბლიკას, კონტროლის სახით, არ უნდა შეეძლოს, როცა უნდა მაშინ ჩაიხედოს თავის საქმინისტროში! რომელი რიგიანობა, რომელი სახელმწიფოებრივი შემეცნება, რომელი დემოკრატობა და ვისი რეალური ინტერესი მოითხოვს ამას, ვინ მისისტრო? მხოლოდ წლის ბოლოში ბალანსის შედგენისა და შემოწმების შემდეგ ე. ი. დაახლოვებით საბიუჯეტო წლის გათავებიდან 5-6 თვის შემდეგ, მოდი გადახედე ჩემს საქმეებს და ისიც უდოკუმენტებოთო! ასე გვასწავლეს მშობლიური დემოკრატიული რესპუბლიკის ინტერესის დაცვა ბ-ნმა შრედერებმა, მანდელშტამებმა, იასნებმა, და მათმა მოძმებმა, რომელნიც გარს გისხდენ, როგორც „მთავრეს ვარსკვლავთ კრება?!!

ერაძეს არ მიიღო და უკან გამოაბრუნა კონტროლის რევიზორი, რომელიც გაგზავნილი იყო კასის საუცებო შემოწმების მოსახდენათ! მიზეზად ის მოსდეს რომ საოპერაციო დროს კასის რევიზია შეაფერხებს ოპერაციის მსვლელობასო... თუმცა შემდეგ, როდესაც კონტროლმა მთავრობის თავმჯდომარე მოიშველია და მომარაგების წინააღმდეგობა მოსტეხა და მთელი ხუთი დღე აწარმოევნებდა რევიზიას, სწორედ საოპერაციო დროს, ოპერაციის მხედველობას ხელი არაფრით არ შეშლიან?! მაშ რა უნდა ყოფილიყო პირველად კონტროლის რევიზორის უკუგდების მიზეზი?! დღესაც არავინ იცის, მინისტრმა მიიღო თუ არა ზომები იმ დეფექტების თავიდან ასაშორებლად, რომელიც რევიზიამ აღმოაჩინა კასის უცებ რევიზიის დროს.

მომარაგების ეს მეთოდი და მისი ამგვარი საქმიანობა გუშინ არ დაწყებულა! თითქმის ერთი წელიწადია, რაც ამ უმგზავსობას ადგილი აქვს; წელიწადია, რაც ეს ვაკხანალია ხდება. წელიწადია, რაც ხალხის მილიარდებს არც გაფრთხილება ჰქონია და არც ზედამხედველობა. ამ ანარქიაში თანდათან იშლება ჩვენი ეკონომიური ცხოვრება; ყოველ დღეს, უკეთესობის მაგიერ, უარესობა მოაქვს და აქამდის არავის ამოუღია ხმა იმ წრიდან, რომელსაც ეს ამბები აუცილებლად უნდა სცოდნოდა ასეთ პირობებში სუნთქვა შეუძლებელი ხდება. ქვეყანა ვერ აიცდენს ეკონომიურ კატასტროფას და დაიღუპება, როდესაც მის წინააღმდეგ ერთად შეთქმულან უვიცობა, უკონტროლობა და ფარულობა.

აქვე არ შეგვიძლია არ აღვნიშნოთ სახელმწიფო კონტროლის პასიობა. ამ პასიობას უდევს ბრალი იმ უთავბოლობის და ქაოსის ზრდა—განვითარებაში, რომელსაც ადგილი აქვს მომარაგებაში, დროზედ დაძახილ „შესდეგს ჩამორეკილ ზარებს ერის ჩქეფნის დახსნა შეუძლიან.

კონტროლი ღა მიგვაჩნდა ერთად-ერთ იმედათ ამ ჩვენს, უცოდინარობისა და გამოუცდელობის ბატონობის ხანაში, როდესაც ქვეყანას „ბოსიაკი“ „ხუნხუზი“ და „გალიორკა“ განაგებენ; და კონტროლმაც მოლოდინი ვერ გაგვიმართლა! ჩვენდა სამწუხაროთ, დიდათ საწუხაროდაც მან ვერ დაგვანახა თვისი შეუპოვრობა მინიჭებული უფლების ფარგლებში, და ვერ მოგვცა დამოუკიდებელი მოქმედების მაგალითები.

ნუ თუ სიმძიმე რამე აწევს კონტროლს, ნუ თუ „თვალი და ყური“ დაუკვესეს რესპუბლიკას...

პრესსა
„ძაძაგვარაგნი“ რესპუბლიკა

ჩვენ ვთქვით: „მთავრობა მარტო ფიზიკური შრომის წარმომადგენლებს უწევს ანგარიშს, მთავრობა მხოლოდ მათი იდელოგია. მათ უმსახურებს და მათ ჰმოსავს პრივილეგიით“.

და განა ჩვენ მართალნი არ ვყავით? შეხედეთ საქართველოს საზოგადოებრივ წრეებს და ჰკითხეთ დაინახავთ, რომ ყველა, ვინც მუშათა კლას არ ეკუთვნის და თავისი შრომა მხოლოდ მარჯვენა ხელის ენერგიაზედ არ დაუმყარებიათ, ყველამ, ვინც აზროვნების და კულტურის მოსამსახურეთ გამხდარან, ზურგი უნდა მოექცინ ცხოვრების აუტანელი პირობების ქვეშ.

ფიზიკური შრომის უპირატესობა—დევიზია საქართველოს მთავრობის სოციალური პოლიტიკისა—კულტურულ სახელმწიფოში, რასაკვირველია ასეთი დევიზით ვერც ერთი პარტია ვერ გაბედავდა გამოსვლას, რადგან ეს იქნებოდა უდიდესი უკულტურობა, მაგრამ დალოცვილ საქართველოს რესპუბლიკაში სახელმწიფოს მართველი პარტია შესაძლებლად სცნობს ასეთს განცხადებას:

ჩვენ რომ განსაკუთრებულ „ყურადღებას ვაქცევთ მუშებს და „ქუჩებს“, ეს სრული სიმართლეა. მთავრობას ეს დადებით მხარეთ უნდა ჩაეთვალოს, ვინაიდან მუშაა ის მთავარი ძალა, რომელიც ჰქმნის სიმდიდრეს და იცავს ჩვენს რესპუბლიკას“.

ქართველი მენშევიკების აზრით, პროფესორი, ექიმი, მეცნიერი, ან მწერალი ეს ისეთი ელემენტია, რომელიც შეიძლება იყოს შეიძლებაარა—ამით საქართველოს მუშათა რესპუბლიკას არაფერი დააკლდება.

და აკი ასეც არის: მუშა, რომელიც თავისი მარჯვენით მუშაობს 8 ათას მანეთს იღებს, ხოლო ისეთი სპეციალისტი, როგორც ობსერვატორიის დირექტორი, რომელსაც თავისი სიცოცხლე მეცნიერების შესწავლაში მოუხუცებია, 3 ათას მანეთამდე უნდა იღებდეს რადგან გეზეთ „ერთობის აზრით!:

„კაჩეგარს“ მასზედ უკეთ ესმის მნიშვნელობა და ფასი განათლების. მას უკეთ ესმის ქვეყნის ინტერესები“

ასეთ ცინიზმამდე ჯერ ველურ ბოლშევიკების რუსეთშიც კი არ მისულან სადაც ასეთ განცხაოებას რაიმე გამართლება მაინც ექნებოდა.

მაშინ როდესაც სოვნარკომის საგანგებო დეკრეტით ყველა სპეციალისტები, მწირლები და მეცნიერნი პირველ კატეგორიის მოქალაქეებათ არიან აღიარებულნი, ქართველი მენშევიკები აცხაოებენ:

„გაუმარჯოს კაჩეგარს“!

ამ საკითხს, რომელიც „ერთობას“ ჩვეულებრივი დემაგოგიით სურს თავიდან აიცილოს დიდი პრინციპიული მნიშვნელობა აქვს და საქართველოს სოციალური აღმშენებლობის ქვა კუთხეღია.

ამიტომ, ჩვენ კიდევ დაუბრუნდებით მას, მაგრამ დღეს გვინდა „ერთობას“ ვკითხოთ:

ახსოვს, თუ არა მათ თავისივე ძველი ლოზუნგი:

ძმობა, ერთობა, თანასწორობა—

და როდესაც კაჩეგართა კლასი საქა-

ცისკრის ფურცელი

ილუსტრირებული ყოველკვირეული ჟურნალი

(ცისკრის დანართი)

ტფილისი, 1920 წლის 21 ნოემბერი.

ქართველ ხალხს!

„ცისკრის“ რედაქციას მოსთხოვეს, რომ ჩვენ ჩვენს ფურცლებში დავბეჭდოთ ქართველ ხალხისადმი მიმართული ეს მოწოდება. ჩვენ ვბეჭდავთ მას, მაგრამ ამასთანავე ვაცხადებთ, რომ ჩვენ სრულიად არ ვეთანხმებით ამ მოწოდების ავტორებს. ჩვენ ვფიქრობთ, რომ ამ მოწოდების ავტორებს ბევრი რამ ცრუ აქვთ ნათქვამი ქართველ ხალხის შესახებ და ბევრი რამ ისეთი, რაც ქართველ ხალხს არ ეკუთვნის. ჩვენ ვფიქრობთ, რომ ამ მოწოდების ავტორებს ბევრი რამ ისეთი აქვთ ნათქვამი, რაც ქართველ ხალხს ეწინააღმდეგება და ქართველ ხალხის ინტერესებს ეწინააღმდეგება. ჩვენ ვფიქრობთ, რომ ამ მოწოდების ავტორებს ბევრი რამ ისეთი აქვთ ნათქვამი, რაც

ბანკირის ცოლის მკვლელობა. ამბავი მეორე.

ბანკირის ცოლის მკვლელობის ამბავი ჩვენ ორ დღეს ვწერეთ. ამბავი ეს ისეთი საშინელი და საკვირველია, რომ ბევრი ფიქრის შემდეგ ვიფიქრეთ, ეს ამბავი ისევ ერთხელ მოგვეთხრო. ეს ამბავი

ОБЪЯВЛЕНИЯ

Открыта запись в 1 класс Начальной школы при Ленинградском Доме Учителя (бывш. Дворянское собрание) на Фонтанке, 46. Занятия с 1 сентября. Справки в канцелярии Дома Учителя ежедневно, кроме субботы, с 2 до 4 час. дня.

Потерян паспорт, выданный 24-м отделением милиции Выборгского района на имя Ивана Ивановича Иванова. Считать недействительным